

ANNAN UNELMA VUODET

L. M. Montgomery

ANNAN UNELMAVUODET

Lucy M. Montgomery

ANNAN
UNELMAVUODET

SAGA Egmont

Annan unelmavuodet
Translated by Toini Kalima
Original title: *Anne of the Island*
Original language: English
Cover image: Shutterstock
Copyright © 2021 SAGA Egmont
All rights reserved

ISBN: 9788728240717

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com
Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

I.

Miten erilaista kuin ennen...

– On korjattu elo, ah, kesä, oot poissa, hyräili Anna Shirley katsellen uneksien leikattuja vainioita. Hän oli Diana Barryn kanssa poiminut omenat Vihervaaran puutarhasta, ja tytöt istuivat nyt leväten vaivoistaan aurinkoisessa nurkkauksessa, minne yhä vielä kesäisen lauhalta tuntuvat tuulet, leyhähdellen Kummitusmetsän sananjalkain tuoksua, lennättivät kevyitä ohdakkeenhahtuvia.

Mutta koko heidän ympärillään oleva luonto toi kuitenkin mieleen syksyn. Meri kohisi kumeasti kaukana, ja vainiot heidän edessään olivat autiot ja kuivettuneet, vain siellä täällä pilkisti joku kultapiisku. Notkossa, jossa puro virtasi Vihervaaran sivuitse, heloittivat sinervän purppuraiset asterit, ja Tumma, päilyvä aallokko oli sinisempi kuin milloinkaan. Sen sini ei kuitenkaan ollut veitikkamaisesti väreilevää kevään sineä eikä myöskään kesän haaleata taivaansineä, vaan selkeätä, tyyntä, täyteläistä väriä, ikäänkuin vesi olisi vapautunut kaikesta maltittomuudestaan ja levottomuudestaan ja vaipunut rauhaan,

jota eivät koskaan enää tulisi häiritsemään vaihtuvat, oikukkaat unelmat.

– Kesä on ollut ihana, virkkoi Diana kiertäen hymyillen vasemman käden sormessa olevaa sileätä sormusta.

– Ja neiti Lavendelin häät aivan kuin kruunasivat kaiken. Hän on varmaankin miehensä kanssa nyt kaukana Tyynenmeren rannoilla.

– Minusta tuntuu aivan kuin he jo olisivat olleet niin kauan poissa, että siinä ajassa ehtisi matkustaa maailman ympäri, virkkoi Anna huohtaen. – En voi mitenkään käsittää, että on kulunut vasta viikko heidän häistään. Kaikki on niin muuttunut. Neiti Lavendel on poissa, pastori Allan ja hänen rouvansa ovat poissa – kylläpä pappila näyttääkin yksinäiseltä suljettuine ikkunaluukuineen! Kuljin eilen sen ohi, ja minusta tuntui kuin kaikki ihmiset olisivat sieltä kuolleet.

– Me emme saa koskaan niin kilttiä pappia kuin pastori Allan, virkkoi Diana asiastaan synkästi vakuutettuna.

– Tänne kai yrittää talvella kokonainen liuta vaalia saarnaamaan, mutta saat uskoa, ettei heidän saarnoistaan kuitenkaan ole mihinkään. Ja sinä ja Gilbert olette poissa – oh, kuinka yksitoikkoista ja ikävää täällä tulee olemaan!

– Sinullahan on sulhasesi, hyvä ystävä, vastasi Anna veitikkamaisen näköisenä.

– Milloin rouva Lynde muuttaa tänne? kysyi Diana, joka ei näyttänyt kuulevan Annan huomautusta.

– Huomenna. On hauskaa, että hän tulee, niin äärettömän toisenlaiseksi kuin kaikki muuttuukin. Eilen kitkin Marillan kanssa vierashuoneesta pois joka ainoan esineen. Usko pois, minusta se oli oikein vaikeata. Minusta tuntui – niin typerää kuin se luonnollisesti olikin – aivan kuin me olisimme tehneet

pyhäänryöstön. Vanha vierashuone on aina ollut kuin pyhäkkö. Pienenä pidin sitä maailman ihmeellisimpänä huoneena. Muistatko, kuinka hartaasti toivoin saavani kerran nukkua jonkin vierashuoneen sängyssä – ei kuitenkaan Vihervaaran vierashuoneessa? Ei siinä, ei toki mitenkään. Se olisi ollut liian kaameata – pelkästä kunnioituksesta olisi minun ollut mahdotonta saada siellä unta silmiini. Kun Marilla joskus lähetti minut sinne joltain toimittamaan, en koskaan kävellyt huoneen poikki, sipsutin vain varpaisillani henkeä pidättäen, aivan kuin olisin ollut kirkossa, ja tuntui helpotukselta päästä taas pois. Georg Washingtonin ja Wellingtonin herttuan muotokuvat riippuivat molemmin puolin peiliä katsoen minuun hyvin tuiman näköisinä, varsinkin jos satuin katsomaan itseäni peilistä, talon ainoasta peilistä, jossa kasvot eivät vääristyneet aivan muodottomiksi. Minusta oli aina kummallista, että Marilla uskalsi panna toimeen suursiivouksen siinä huoneessa. Ja nyt se on sekä lakaistu että puhdistettu, ja lisäksi on vielä kaikki tavarat viety pois. Georg Washington ja herttua on karkoitettu kerrosta ylempänä olevaan suureen eteiseen. Niin voi käydä tämän maailman kuuluisuuksille. Ei ole koskaan hauskaa nähdä entisiä pyhättöjään hävitettyinä, vaikkakin ne merkitsisivät jo voitettua kantaa, päätti Anna naurahtaen, naurussa hiukan surumielinen sointu.

– Voi, voi, miten täällä tulee olemaan yksinäistä, kun sinä olet matkustanut pois, valitteli Diana ainakin sadannen kerran. – Ja sinähän matkustat jo ensi viikolla.

– Mutta nythän me vielä saamme olla yhdessä, sanoi Anna hilpeästi. Me emme saa antaa tulevan viikon turmella itseltämme tämän viikon iloa. Minusta ei suinkaan ole hauskaa, että täytyy matkustaa, siitä saat olla varma, sillä minä, jos kuka, olen oikea

kotikissa. Sinä sanot jääväsi yksin. Minun kai täytyisi pikemmin sitä valittaa. Sinun ympärillesi jää tänne koko joukko hyviä ystäviä – sinun oma Fredisikin muitten mukana. Mutta minä joudun olemaan yksin aivan vieraassa ympäristössä, jossa en tunne ainoatakaan elävää sielua.

– Paitsi Gilbertiä – ja Charlie Sloanea, virkkoi Diana jäljitellen Annan veitikkamaista ilmettä ja äänensävyä.

– Niin, Charlie Sloanea, hänestä minulla tosiaan on paljon iloa ja virkistystä, myönsi Anna. Ja molemmat parantumattomat neitokset purskahtivat ääneensä nauramaan. Diana tiesi aivan tarkoin, mitä mieltä Anna oli Charlie Sloanesta, mutta monen monesta tuttavallisesta keskustelusta huolimatta hän ei ollut aivan selvillä siitä, miten Anna suhtautui Gilbert Blytheen. Ja täytyy sanoa, ettei Anna itsekään sitä oikein tietänyt.

– Pojat tulevat luultavasti asumaan Redmondin toisessa päässä, niin olen kuullut, virkkoi Anna. – Minusta on tietysti hyvin hauskaa päästä korkeakouluun, ja olen melkein varma siitä että viihdyn siellä jonkun ajan kuluttua oikein hyvin. Mutta ensi viikkoina tulee minulla varmasti olemaan koti-ikävä. Ei ole edes sitä lohdutusta, että voi odottaa lauantaipäiviä, jolloin minä seminaarissa ollessani aina sain matkustaa kotiin. Tuntuu siltä kuin jouluun olisi tuhat vuotta.

– Kaikki on muuttunut – tahi muuttuu aivan pian, virkkoi Diana alakuloisesti. – Tunnen selvästi, ettei meillä koskaan enää tule olemaan semmoista kuin ennen oli, Anna.

– Me olemme kai nyt tosiaan tulleet tienristeykseen, virkkoi Anna miettivänä. – Ja sitä ei voi välttää. Uskotko sinä, Diana, että todellakin on niin viehättävää olla täysi-ikäinen kuin me pieninä aina kuvittelimme?

– En tiedä – muutamissa suhteissahan se on aika hauskaa, vastasi Diana hyväillen jälleen sormustansa vienon onnellisesti hymyillen, mistä oli ehdottomasti seurauksena, että Anna tunsii äkkiä olevansa ulkopuolelle jäänyt ja kokematon. – Monet seikat tuntuvat myös hyvin häiritsevilä. Joskus minua oikein pelottaa tuo tunne, että on täysi-ikäinen, ja silloin minä antaisin mitä hyvänsä, jos voisin kasvaa takaisin päin ja tulla taas pikku tytöksi.

– Me kai totumme aikanamme täysi-ikäisyyden tunteeseen, sanoi Anna päättävästi. Kun kaikki käy vähitellen, ei yllätyksiä varmaankaan satu kovin usein – vaikka juuri yllättävä ja odottamatonhan antaa elämälle puhtia. Me olemme nyt täyttäneet kahdeksantoista vuotta, Diana. Kahden vuoden perästä me olemme kaksikymmenvuotiaita. Kymmenvuotiaana oli minusta kaksikymmentä kauhea ikä. Ei kestä kauan, ennenkuin sinä olet vakava keski-ikäinen matruuna, ja minä kiltti vanhapiika, Anna-täti, joka tulee pyhäisin luoksesi sinua katsomaan. Kyllä kai sinulla on sitten pikku nurkka minullekin antaa, Diana kulta? Tietystikään ei vierashuoneessa, vanhatpiiat eivät tietenkään saa olla niin vaativaisia. Jos annat minulle pienen ullakkokomeronkin, niin olen erittäin tyytyväinen.

– Kylläpä sinä jaksat hullutella, Anna, nauroi Diana. Sinä menet naimisiin jonkun komean, kauniin ja rikkaan kanssa, ja sitten ei ainoakaan Avonlean vierashuone ole sinulle tarpeeksi hieno. Sinä vain nyrpistät nenääsi kaikille entisille nuoruudenystävillesi.

– Se olisi hyvin typerää. Minun nenäni on nyt jotakuinkin hyvä, mutta jos rypistäisin sitä, niin se kaikkea muuta kuin somistaisi sitä, virkkoi Anna sivellen hellästi kasvojensa hyvinmuodostunutta keskiosaa. – Minussa ei tosiaankaan ole

niin paljon kaunista, että kannattaisi turmella sitä vähää, mikä menettelee, joten en nyripistäisi nenääni sinulle, Diana, vaikka menisin naimisiin hänen majesteettinsa Kannibal-saarten kuninkaan kanssa.

Näiden sanojen jälkeen tytöt erosivat, Diana palatakseen kotiin Mäntymäelle, Anna jatkaakseen matkaa postikonttoriin. Siellä oli kirje häntä odottamassa, ja hänen silmänsä loistivat iloista yllätystä, kun Gilbert Blythe saavutti hänet Tumman, päilyvän aallokon sillalla.

– Kuule, Priscilla Grant pääsee myöskin korkeakouluun! huudahti Anna. – Kuinka kauhean hauskaa! Toivoin kovasti, että hän pääsisi, mutta hän ei ollenkaan uskonut isänsä suostuvan. Isä on kuitenkin nyt suostunut, ja me tulemme asumaan samassa täysihoidolassa. Nyt minusta tuntuu kuin uskaltaisin käydä professoreja vastaan, vaikka he tulisivat kaikki tyynni yhdessä rykelmässä, kun minulla on mukana niin hyvä ystävä kuin Priscilla.

– Luultavasti me tulemme pitämään Kingsportista, virkkoi Gilbert. – Siellä kuuluu olevan komea vanha linna ja sen ympärillä mitä kaunein luonnonpuisto. Ihana näköala taitaa siellä myös olla.

– Onkohan – voikohan mikään näköala olla kauniimpi kuin tämä, virkkoi Anna hiljaa. Hän katseli ympärilleen rakastavin, ihastunein silmin, joille koti aina pysyy maailman viehättävimpänä paikkana, vaikka paljon ihanampia seutuja kangastaisi etäämpänä.

Iltahämärän tunnelmaan vaipuneina he nojasivat kaidepuuhun, joka reunusti pieneen järveen pistäytyvää laituria. Juuri tällä kohtaa oli Anna kiivennyt vajoavasta ruuhestaan samana päivänä, jona virta oli vienyt Elainen, liljaneidon,

Camelotiin. Auringonlaskun himmeä purppuranhohde viipyi vielä lännen kevyissä pilvenhattaroissa, kuu alkoi nousta, ja vedenpinta välkkyi hopeaisena sen valossa. Muistot johtivat huomaamatta nuoret suloiseen taikapiiriinsä.

- Sinä olet hyvin vaitelias, Anna, virkkoi Gilbert lopulta.
- Pelkään liikahtaa tahi sanoa sanaakaan, jottei tämä ihmeellinen ihanuus katoaisi palaamatta enää samanlaisena, kuiskasi Anna.

Gilbert laski äkkiä kätensä hennolle valkealle kätöselle, joka nojasi laiturin kaiteeseen. Ruskeat silmät kävivät vielä syvemmiksi ja tummemmiksi, vielä poikamaiset huulet erkanivat sanoakseen jotain unelmista ja toiveista, joita sielu oli täynnä. Mutta Anna tempasi pois kätensä ja vetäytyi syrjään. Hämyhetken lumous oli hänen sielussaan auttamattomasti särkynyt.

- Minun täytyy kai lähteä kotiin, sanoi hän koettaen pysyä luontevana, mikä yritys kuitenkin teki hiukan teennäisen vaikutuksen. – Marillaa vaivasi nyt iltapäivällä hänen tavanmukainen päänsärkynsä, ja kaksoiset ovat varmasti taas olleet jossain kauhistuttavassa pahanteossa. Minun ei olisi pitänyt mitenkään olla näin kauan poissa.

Annan jutellessa tähän tapaan, jotakuinkin hajanaisesti, he tulivat Vihervaaraan erkanevalle tielle. Gilbert-raukalla tuskin oli tilaisuutta pistää väliin paria sanaa silloin tällöin. Heidän erotessaan Anna tunsii helpotusta. Outo arkuus Gilbertiä kohtaan oli päässyt hänessä valtaan siitä hetkestä lähtien, jolloin hänen mielestään hänen tunne-elämänsä peittävä verho äkkiä oli vedetty syrjään Kaikurannan puutarhassa. Jotain vierasta ja kylmää oli tunkeutunut entiseen kouluaikojen viihtyisään toveruuteen – jotain, joka uhkasi sen täydelleen turmella.

– En ole koskaan ennen tuntenut iloa siitä, että Gilbert on lähtenyt tiehensä, ajatteli Anna puolittain häpeissään, puolittain pahoillaan, kulkiessaan Vihervaaraan vievää tietä pitkin. – Jos hän jatkaa noita tuhmuuksiaan, on meidän ystävyysimme pilalla. Enkä minä tahdo, että se turmeltuu – se ei saa turmeltua. Miksi pojat eivät voi olla järkeviä?

Annalla oli hämäreä aavistus, ettei hänen ”järkevyys”-käsitteittensä kanssa ollut juuri enempää sopusoinnussa sekään, että hän yhä edelleen tunsu Gilbertin käden lämpimän kosketuksen yhtä selvästi kuin sinä lyhyenä hetkenä, jolloin Gilbert painoi sitä omaa kättään vastaan. Samoin hänellä oli vahvat epäilyksensä siitä oliko ”järkevää” pitää tätä tunnetta kaikkea muuta kuin epämiellyttävänä – tunnetta, joka oli äärettömän erilainen kuin se, mitä samanlainen temppu Charlie Sloanen suorittamana oli herättänyt, kun Anna erään tanssin ajan oli istunut mainitun nuoren herran kanssa Valkorannan kutsuissa pari iltaa sitten. Kaikki häiritsevät ajatukset rakastuneista nuorukaisista häipyivät kuitenkin hänen mielestään heti kun hän taas sai hengittää Vihervaaran keittiössä kaikenlaisten kodikkaiden tuoksujen täyttämää ilmaa. Penkillä istui kahdeksanvuotias poikanen vuodattaen surun kyyneleitä.

– Mikä nyt on, Davy? kysyi Anna ottaen hänet syliinsä. – Missä ovat Marilla ja Dora?

– Marilla panee juuri Doraa nukkumaan, nyhkytti Davy, – ja minä itken, kun Dora putosi kellarinportaita alas – hän meni ihan nurinniskoin ja nahka lähti nenästä, ja –

– Vai niinkö kävi, no niin, älä nyt kuitenkaan itke noin kauheasti! Onhan sinun tietysti sääli pikku siskoa, mutta hän ei parane siitä, että sinä vaan itkeä pillität. Kyllä hän huomenna

taas on terve, Davy-poju, saatpas nähdä... Itkemisestä ei ole suurta apua...

– En minä itke siksi, että Dora putosi kellarinrappusia alas, keskeytti Davy ja katsoi Annaa väärinkäsityksestä loukkaantuneena. – Minä itken siksi, etten ollut näkemässä, kun hän putosi... Kaikki, mikä on hauskaa, sattuu, kun minä olen poissa.

– Mutta Davy! – Annan täytyi ponnistaa kaikki voimansa saadakseen naurunsa pidätetyksi. Olisiko sinusta todellakin hauskaa nähdä pikku Dora-paran putoavan ja loukkaantuvan?

– Ei häneen *paljon* sattunut, vastasi Davy uhmaavasta. – Kyllä kai sinä tiedät, että olisin ollut pahoillani, jos hän olisi kuollut. Mutta me olemme aika sitkeähenkisiä, Dora ja minä. Kuule, eräänä päivänä Herb Blewett tipahti tallinvinniltä suoraan luukusta, josta heinät ja kaurat työnnetään, ja joutui samaa kyytiä talliin, missä on kauhean vihainen hevonen, joka potkii ja puree, ja putosi ihan sen jalkoihin. Hänet saatiin kumminkin elävänä ulos, kolme pikku luuta oli vain poikki. Rouva Lynde sanoi, että on ihmisiä, joista ei saa henkeä lähtemään lihakirveelläkään. Tuleeko rouva Lynde tänne huomenna, Anna?

– Tulee, pikku Davy, ja minä toivon, että sinä olet aina kiltti ja kohtelias hänelle.

– Kyllä minä olen kiltti ja kohtelias. Mutta ei kai hän vaan pane minua nukkumaan iltaisin?

– Kyllä kai hän joskus panee. Miksi hän ei saisi sitä tehdä?

– Kun hän panee minut nukkumaan, en voi lukea iltarukouksiani niinkuin sinun kuullen.

– Sehän on omituista. Miksi et sitten voi?

– Hyi kaikkea! Minusta ei ole hauskaa puhua Jumalan kanssa, kun vieras ihminen istuu vieressä kuulemassa. Puhukoon Dora,

jos tahtoo, kun tuo rouva on sisällä, minä en tahdo. Minä odotan kunnes hän on mennyt, sitten minä annan tulla. Eikö niin?

– Vaikka niinkin, kun vaan et unhota lukea rukouksia, Davy-poju.

– En toki – voit olla rauhassa. Minusta on metkaa lukea iltarukouksia. Mutta silloin saat vain sinä olla sisällä. Kun sinä jäisit kotiin, Anna! En voi ymmärtää, miksi sinun pitää lähteä pois täältä.

– Älä usko, että se on kovin hauskaa naimistakaan, mutta minusta tuntuu, että minun täytyy lähteä.

– Jos se ei ole sinustakaan hauskaa, niin ei kai sinun tarvitse lähteä. Olethan sinä täysi-ikäinen. Kun minä tulen täysi-ikäiseksi, niin saat uskoa, etten minä aio tehdä mitään, mikä ei minusta ole hauskaa.

– Niin kauan kuin elät, täytyy sinun useinkin tehdä sellaista, mikä ei sinusta ole hauskaa.

– No, se on sitten vale, vastasi Davy hyvin vakuuttavasti. – Älä usko! Nyt minun on pakko tehdä sellaista, jota en tahdo, muuten sinä ja Marilla toimitatte minut sänkyyn. Mutta kun minä tulen isoksi, jätätte te minut kauniisti rauhaan, ja tahtoisin tietää, kuka muu uskaltaisi... Siinä saakin olla miestä. Kuulepas, kun Milty Boulter sanoo, että hänen äitinsä sanoo, että sinä lähdet korkeakouluun katsomaan, etkö saisi sieltä pyydystetyksi miestä itsellesi. Onko se totta? Sanopas.

Anna tunsu hetkeksi punastuvansa närkästyksestä. Mutta sitten hän purskahti nauramaan ja rauhoitti itseään ajattelemalla, ettei rouva Boulterin viheliäiset sukkeluudet voineet häntä vahingoittaa.

– Ei ole, pikku ystävä. Sentähden minä en matkusta. Minä aion lueskella ja kehittyä ja oppia koko paljon kaikenlaista.

– Mutta jos tahtoisit pyydystää miehen, miten sinä silloin tekisit? Minä tahtoisin tietää sen hyvin mielelläni, jatkoi Davy, joka näytti tuntevan suurta mielenkiintoa asiaan.

– Eiköhän liene parasta kysyä sitä rouva Boulterilta, vastasi Anna harkitsematta. – Hän kai tietää paremmin kuin minä, miten se käy päinsä.

– Minä kysynkin heti ensi kerralla, kun hän tulee tänne, vastasi Davy vakavasti.

– Uskallapas vaan, sinä vekkuli, huudahti Anna huomattuaan erehdyksensä.

– Sanoithan sinä itse, että kysyisin, huomautti loukkaantunut Davy kaikessa viattomuudessaan.

– Kyllä nyt jo on aika sinun mennä nukkumaan, komensi Anna lopettaen keskustelun.

Davyn mentyä levolle, lähti Anna Viktoria-saareen, jonne istuutui yksin hämärän kevyen autereen lihoittellessa ympärillä. Hän kuunteli puron sorinaa ja tuulen huminaa. Sitä puroa hän oli aina rakastanut. Ennen aikaan hän oli usein uneksinut täällä valveillaan, katse suuntautuneena välkkyvään virtaan. Hän unohti nyt huokailevat nuorukaiset, ilkeiden naapurirouvien pistelyt ja kaikki pikku ongelmat, joita saattaa sukeltautua nuoren tytön elämään. Mielikuvitus sai nostaa purjeensa, iltatähti majakkana, ja suunnata kulkunsa satujen kietomain merten ulapoille, jotka huuhtovat etäällä kangastavia paratiisillisten seutujen rantamia. Unelmat tekivät hänet rikkaammaksi kuin elämän todellisuus, sillä näkyvä katoaa, mutta näkymätön pysyy ikuisesti.

II.

Syyskukkasia

Seuraava viikko kului hyvin pian, mutta siihen sisältyvätkin Annan niin sanotut ”viimeiset päivät”. Jäähyväiskäyntejä oli tehtävä ja vastaanotettava, ja ne olivat sekä hauskoja että ikäviä riippuen siitä, ottivatko rakkaat ystävät osaa Annan iloon ja toiveihin vai pitivätkö he Annaa liian ylpeänä siitä, että hän sai lähteä korkeakouluun, ja katsoivat hänen olevan hiukan ”höyhentämisen” tarpeessa.

Yhdistys A.N.Y. – Avonlean Nuoret Yhteiskunnan-parantajat – pani toimeen jäähyväisjuhlan Annan ja Gilbertin kunniaksi eräänä iltana Josie Pyen kodissa. Hänen kotinsa valittiin osaksi sen vuoksi, että talo oli avara ja mukava, mutta myös siksi, että oli suuresti syytä otaksua, etteivät Pyen tytöt olisi suostuneet olemaan missään tekemisessä kekkerihomman kanssa, ellei heidän huoneistotarjoustaan olisi otettu kiitollisina vastaan. Juhlasta tulikin erittäin onnistunut, sillä Pyen neitokset olivat hyvällä tuulella eivätkä sanoneet tahi tehneet mitään, joka olisi sorahtanut epäsointuna yleisen mielialan sopusointuisuudessa –

Anna tiellä aikuisuuteen.

Anna jättää opetustyönsä ja Avonlean pikkukylän jatkaakseen opintojaan Kingsportissa. Myös Annan ystävät, mukaan lukien Annaan toivottoman rakastunut Gilbert Blythe, lähtevät mukaan suureen kaupunkiin.

Anna saa myös uusia ystäviä, kuten avarakatseisen ja kauniin Philippa Gordonin. Gilbert tunnustaa tunteensa Annalle, mutta Anna torjuu tämän. Annalla on nimittäin myös toinen ihailija – hän on pitkä, tumma ja komea. Mutta onko hän oikea valinta Annalle? Anna on yhtäkkiä tunteidensa vallassa, täysin uudella elämänalueella. Päättyykö kaikki lopulta kihlaukseen?

Vihervaaran Anna -sarja on täydellinen sekoitus nostalgiaa, romantiikkaa ja ajatonta viisautta. Se on tarina kasvamisesta, uusiin haasteisiin tarttumisesta ja ystävyystä, joka kestää läpi elämän myrskyjen.

L. M. Montgomery (1874–1942) Vihervaaran Anna- ja Runotyttö-kirjat ovat kaikkien aikojen tunnetuimpia tyttökirjoja. Kirjoista on tehty useita televisio ja elokuva-adaptaatioita, esimerkiksi Netflixin Anna, a lopussa. Montgomery ammensi kirjoihin inspiraatiota omasta lapsuudestaan kanadalaisella Prinssi Edwardin saarella.